

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
H. SAUGMANDSGAARD ØE
fremsat den 14. februar 2019¹

Sag C-585/17

**Finanzamt Linz,
Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr
procesdeltager:
Dilly's Wellnesshotel GmbH**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol, Østrig))

»Præjudiciel forelæggelse – statsstøtte – støtteordning i form af lempelser af miljøafgifter – direktiv 2003/96/EF – beskatning af energiprodukter og elektricitet – artikel 17, stk. 1, litra a) – energiintensive virksomheder – forordning (EU) nr. 651/2014 – artikel 44, stk. 1-3 – udvælgelse af støttemodtagere på grundlag af gennemsigtige og objektive kriterier – udbetaling af en fast kompensation – artikel 58, stk. 1 – overgangsbestemmelser – artikel 5, stk. 2, litra d) – støttens gennemsigtighed – støtte i form af skattefordele«

I. Indledning

1. Med den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse har Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol, Østrig) forelagt Domstolen en række spørgsmål om fortolkningen af artikel 108, stk. 3, TEUF samt artikel 44, stk. 3, og artikel 58, stk. 1, i forordning (EU) nr. 651/2014².

2. Anmodningen er blevet indgivet under to revisionsappeller, der er iværksat af henholdsvis Finanzamt Linz (skattecenteret i Linz, Østrig) og Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr (skattecenteret i Kirchdorf Perg Steyr, Østrig) mod Dilly's Wellnesshotel GmbH vedrørende godtgørelse af energiafgifter for 2011 og for perioden fra februar 2013 til januar 2014, som dette selskab har fremsat anmodning om.

3. Den i hovedsagen omhandlede østrigske lovgivning om godtgørelse af energiafgifter udgør en statsstøtteordning som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, og denne støtteordning er ikke blevet meddelt Europa-Kommissionen. Mens den forelæggende ret har lagt til grund, at en tidligere version af den i hovedsagen omhandlede støtteordning blev godkendt af Kommissionen i 2004, er kredsen af støtteberettigede modtagere blevet ændret efterfølgende, og denne ændring, der er en del af den i hovedsagen omhandlede støtteordning, er ikke blevet anmeldt til Kommissionen.

1 – Originalsprog: fransk.

2 – Kommissionens forordning af 17.6.2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 (EUT 2014, L 187, s. 1). Denne forordning ophævede Kommissionens forordning (EF) nr. 800/2008 af 6.8.2008 om visse former for støttes forenelighed med fællesmarkedet i henhold til traktatens artikel 87 og 88 (EUT 2008, L 214, s. 3).

4. Hvis det lægges til grund, at ændringen i kredsen af støtteberettigede modtagere er underlagt anmeldelsespligten i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF, ønsker den forelæggende ret i denne forbindelse oplyst, om den i hovedsagen omhandlede støtteordning kan fritages for anmeldelsespligten i henhold til forordning nr. 651/2014, således at den skal anses for lovlig, selv om der ikke er foretaget forudgående anmeldelse. Den forelæggende ret har i denne forbindelse nærmere bestemt rejst spørgsmålet, om støtteordningen opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 44, stk. 3, og artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 651/2014. I overensstemmelse med Domstolens anmodning er dette forslag til afgørelse begrænset til en bedømmelse af dette spørgsmål.

5. Jeg vil foreslå Domstolen at besvare dette spørgsmål bekræftende.

II. Retsforskrifter

A. EU-retten

1. Forordning nr. 651/2014

6. Artikel 5 i forordning nr. 651/2014 med overskriften »Støttens gennemsigthed« bestemmer:

»1. Denne forordning finder kun anvendelse på støtte, hvis bruttosubventionsækvivalent kan forudberegnes præcist, uden at det er nødvendigt at foretage en risikovurdering (»gennemsigtig støtte«).

2. Følgende kategorier af støtte betragtes som gennemsigtige:

[...]

d) støtte i form af skattefordele, når foranstaltningen omfatter et loft, som sikrer, at den gældende tærskel ikke overskrides

[...]«

7. Denne forordnings artikel 44 med overskriften »Støtte i form af nedsættelse af miljøskatter og -afgifter efter direktiv 2003/96/EF³« bestemmer:

»1. Støtteordninger i form af lempelser af miljøskatter og -afgifter, der opfylder betingelserne i [...] direktiv 2003/96[...], er forenelige med det indre marked i henhold til [...] artikel 107, stk. 3, [TEUF] og fritaget for anmeldelseskravet i artikel 108, stk. 3, [TEUF] forudsat at betingelserne i denne artikel og i kapitel I er opfyldt.

2. Den, der bevilges en afgiftslempelse, udvælges på grundlag af gennemsigtige og objektive kriterier og skal mindst betale den relevante minimumsafgiftssats, der er fastsat i direktiv 2003/96[...].

3. Støtteordninger i form af afgiftslempelser baseres på en lempelse af den gældende miljøafgiftssats eller på udbetaling af en fast kompensation eller en kombination af disse mekanismer.

[...]«

3 – Rådets direktiv af 27.10.2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet (EUT 2003, L 283, s. 51).

8. Artikel 58 i forordning nr. 651/2014 med overskriften »Overgangsbestemmelser« bestemmer i stk. 1:

»Denne forordning finder anvendelse på individuel støtte, der ydes inden dens ikrafttrædelse, hvis støtten opfylder alle denne forordnings betingelser, med undtagelse af artikel 9.«

2. Direktiv 2003/96

9. Artikel 17, stk. 1, i direktiv 2003/96 har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne kan i følgende tilfælde anvende lavere afgifter på elektricitet og på energiprodukter, der anvendes til opvarmning eller de i artikel 8, stk. 2, litra b) og c), nævnte formål, såfremt minimumsafgiftssatserne i dette direktiv overholdes gennemsnitligt for alle virksomheder:

a) Til fordel for energiintensive virksomheder.

Ved »energiintensiv virksomhed« forstås en erhvervsmæssig enhed, jf. artikel 11, hvor købet af energiprodukter og elektricitet udgør mindst 3,0% af produktionsværdien, eller hvor den skyldige nationale energiafgift udgør mindst 0,5% af værditilvæksten. Medlemsstaterne kan inden for rammerne af denne definition anvende mere restriktive begreber, herunder salgsværdi-, proces- og sektordefinitioner.

[...]«

B. Østrigsk ret

10. § 1, stk. 1, i Energieabgabenvergütungsgesetz (lov om godtgørelse af energiafgifter, herefter »EAVG«) i den affattelse, der finder anvendelse i tvisten i hovedsagen, bestemmer:

»De betalte energiafgifter på de i stk. 3 nævnte energiressourcer godtgøres for et kalenderår (regnskabsår) efter ansøgning i det omfang, de (i alt) overstiger 0,5% af differencebeløbet mellem

1. transaktioner som omhandlet i § 1, stk. 1, nr. 1) og 2), i Umsatzsteuergesetz 1994 (den østrigske momslov af 1994) og
2. transaktioner som omhandlet i § 1, stk. 1, nr. 1) og 2), i momsloven af 1994, som leveres til virksomheden (nettoproduktionsværdi).«

11. EAVG's § 1, stk. 1, suppleres af § 2, stk. 2, der i den affattelse, der finder anvendelse i hovedsagen, bestemmer:

»1. Efter anmodning fra støttemodtageren godtgøres for hvert kalenderår (regnskabsår) det beløb, der overstiger den i § 1 nævnte andel af nettoproduktionsværdien. Anmodningen skal indeholde oplysning om den mængde af de i § 1, stk. 3, nævnte energiressourcer, der er forbrugt i virksomheden, og om de i § 1 nævnte beløb. [...]

2. Ved beregningen af godtgørelsesbeløbet gælder enten grænsen på 0,5% af nettoproduktionsværdien eller følgende egenandele, idet det mindste beløb krediteres:

- for elektricitet 0,0005 EUR/kWh
- for naturgas i underposition 2711 21 00 i den kombinerede nomenklatur 0,00598 EUR/standard m³

- for stenkul, brunkul, koks, bitumen og asfalt henhørende under [pos.] 2701, 2702, 2704, 2713 og 2714 i den kombinerede nomenklatur, 0,15 EUR/gigajoule
- for ekstra let olie (gasolie i underposition 2710 19 41, 2710 19 45, 2710 19 49 i den kombinerede nomenklatur), 21 EUR/1000 l
- for let, mellemtung og tung olie (underposition 2710 19 61, 2710 19 63, 2710 19 65, 2710 19 69 i den kombinerede nomenklatur), 15 EUR/1000 kg
- for flydende gas (underposition 2711 12, 2711 13, 2711 14, 2711 19 i den kombinerede nomenklatur), 7,5 EUR/1000 kg.

[...]«

12. EAVG's § 2, stk. 1, i den affattelse, der følger af BGBl. I, nr. 92/2004, bestemmer:

»Ret til godtgørelse gælder for alle virksomheder [...]«

13. Ved Budgetbegleitgesetz 2011, BGBl. I, 111/2010 (finansloven af 2011) af 30. december 2010 (BGBl. I, 111/2010) (herefter »BBG 2011«) blev § 2, stk. 1, ændret som følger:

»[...] Der består kun en ret til godtgørelse for virksomheder, hvis hovedaktivitet påviseligt består i produktion af materielle goder [...]«

14. Følgende stk. 7 blev desuden tilføjet til EAVG's § 4:

»§§ 2 og 3, som ændret ved [BBG 2011], finder anvendelse på anmodninger om godtgørelse for perioden efter den 31. december 2010, såfremt Europa-Kommissionen godkender dem«⁴.

III. Hovedsagen, de præjudicielle spørgsmål og retsforhandlingerne ved Domstolen

15. Ved skrivelse af 29. december 2011 anmodede Dilly's Wellnesshotel, der driver et hotel, om godtgørelse af energiafgifter for 2011.

16. Ved afgørelse af 21. februar 2012 afslog Finanzamt Linz (skattecenteret i Linz) denne anmodning med den begrundelse, at der ved BBG 2011 i EAVG's §§ 2 og 3 var blevet indført bestemmelse om, at der for anmodninger indgivet efter den 31. december 2010 kun kunne ydes godtgørelse af energiafgifter til virksomheder, hvis hovedaktivitet påviseligt bestod i produktion af materielle goder. Denne myndighed var således af den opfattelse, at Dilly's Wellnesshotel som servicevirksomhed var udelukket fra at modtage godtgørelse af energiafgifter for den periode, der lå efter den 31. december 2010.

17. Dilly's Wellnesshotel anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved Unabhängiger Finanzsenat (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager, Østrig), der ved afgørelse af 23. marts 2012 forkastede søgsmålet som ugrundet.

18. Dilly's Wellnesshotel iværksatte appel til prøvelse af denne afgørelse ved Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol), som ophævede den anfægtede afgørelse ved afgørelse af 19. marts 2013.

4 – Den forelæggende ret har anført, at selv om det oprindeligt var fastsat, at BBG 2011 skulle finde anvendelse fra den 1.1.2011, blev det efterfølgende i en dom afsagt af Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) og et ændringsdekret af 29.8.2013 præciseret, at BBG 2011 skulle finde anvendelse fra den 1.2.2011.

19. Ved dom af 31. oktober 2014 forelagde Bundesfinanzgericht (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager, Østrig), som har erstattet Unabhängiger Finanzsenat (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager), Domstolen flere præjudicielle spørgsmål.

20. Ved dom af 21. juli 2016⁵ fastslog Domstolen, at artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 800/2008 skulle fortolkes således, at en manglende udtrykkelig henvisning i en støtteordning som den i hovedsagen omhandlede til denne forordning via en angivelse af dens titel og en henvisning til dens offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* var til hinder for, at denne ordning kunne anses for at opfylde betingelserne for i henhold til den nævnte forordnings artikel 25, stk. 1, at blive fritaget for anmeldelsespligten i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF.

21. Ved dom af 3. august 2016 tog Bundesfinanzgericht (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager) appellen til følge og fastsatte godtgørelsen af energiafgifter for 2011 i overensstemmelse med Dilly's Wellnesshotels påstand herom. Denne ret fastslog nærmere bestemt, at EAVG's §§ 2 og 3 samt § 4, stk. 7, som affattet ved BBG 2011 ikke indeholdt nogen henvisning til forordning nr. 800/2008 og heller ikke opfyldte denne forordnings grundlæggende betingelser. Begrænsningen for servicevirksomheder var på grund af Kommissionens manglende godkendelse ikke trådt i kraft.

22. Finanzamt Linz (skattecenteret i Linz) iværksatte revisionsappel til prøvelse af denne afgørelse ved Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol).

23. Ved en yderligere skrivelse af 25. juli 2014 anmodede Dilly's Wellnesshotel om godtgørelse af energiafgifter for perioden fra februar 2013 til januar 2014.

24. Ved afgørelse af 9. januar 2015 afslog Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr (skattecenteret i Kirchdorf Perg Steyr) denne anmodning med den samme begrundelse som den, Finanzamt Linz (skattecenteret i Linz) havde anvendt i sin afgørelse af 21. februar 2012.

25. Dilly's Wellnesshotel iværksatte appel til prøvelse af afgørelsen af 9. februar 2015 ved Bundesfinanzgericht (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager), der tog appellen til følge og fastsatte godtgørelsen af energiafgifter i overensstemmelse med Dilly's Wellnesshotels påstand herom, idet denne domstol nærmere bestemt henviste til sin afgørelse af 3. august 2016, der er nævnt ovenfor i punkt 21 i dette forslag til afgørelse.

26. Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr (skattecenteret i Kirchdorf Perg Steyr) iværksatte en revisionsappel til prøvelse af denne afgørelse ved Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol).

27. Denne sidstnævnte domstol er af den opfattelse, at indrømmelsen af godtgørelsen af energiafgifter i henhold til EAVG i den affattelse, der var gældende forud for BBG 2011, udgør en støtte, som Kommissionen implicit og uden tidsbegrænsning har godkendt i en afgørelse af 9. marts 2004⁶.

28. Denne ret har anført, at den østrigske lovgiver med BBG 2011 ønskede at begrænse kredsen af støttemodtagere i henhold til støtteordningen, således at retten til godtgørelse af energiafgifter fremover kun tilkom de virksomheder, hvis hovedaktivitet påviseligt består i produktion af materielle goder. Denne ændring af EAVG blev imidlertid ikke meddelt Kommissionen⁷.

5 – Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577).

6 – Kommissionens beslutning om en i Østrig anvendt støtteordning vedrørende godtgørelse af energiafgifter på naturgas og elektricitet i 2002 og 2003 (EUT 2005, L 190, s. 13).

7 – Jf. dom af 21.7.2016, Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577, præmis 39).

29. Den forelæggende ret har endvidere forklaret, at lovgiver ved at gøre ikrafttrædelsen af EAVG i den affattelse, der følger af BBG 2011, betinget af Kommissionens godkendelse⁸, åbenbart ønskede at sikre, at den i BBG 2011 fastsatte begrænsning ikke kunne være i strid med de EU-retlige støtteregler og dermed bringe den tidsbegrænsede godkendelse af den hidtidige støtteordning i fare. Såfremt statsstøttereftlige grunde skulle være til hinder for at begrænse kredsen af støttemodtagere, eller navnlig såfremt en nødvendig godkendelse ikke skulle kunne opnås fra Kommissionen, skulle foranstaltningen fortsat være i kraft som hidtil.

30. På denne baggrund har Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) ved afgørelse af 14. september 2017, indgået til Domstolen den 5. oktober 2017, besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Er en ændring af en godkendt støtteordning, hvorved en medlemsstat afstår fra fortsat at benytte støttegodkendelsen for en bestemt (adskillelig) gruppe af støttemodtagere og dermed blot reducerer støttevolumen for en eksisterende støtte, i en sag som den foreliggende en ændring af en støtteordning, som i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF (principielt) kræver anmeldelse?
- 2) Kan forbuddet mod gennemførelse i artikel 108, stk. 3, TEUF i tilfælde af en formel fejl i forbindelse med anvendelsen af [...] forordning [800/2008] føre til, at en begrænsning af en godkendt støtteordning ikke kan anvendes, således at medlemsstaten i sidste ende på grund af forbuddet mod gennemførelse bliver forpligtet til at betale en støtte til bestemte støttemodtagere («påbud om gennemførelse»)?
- 3) a) Opfylder en ordning om godtgørelse af energiafgifter som den i den foreliggende sag omhandlede, hvor godtgørelsesbeløbet for energiafgifterne entydigt er fastsat i loven ved en beregningsformel, betingelserne i [...] forordning [nr. 651/2014]?
- 3) b) Bevirker artikel 58, stk. 1, i forordning [...] nr. 651/2014, at denne ordning om godtgørelse af energiafgifter er fritaget for perioden fra januar 2011?»

31. I overensstemmelse med Domstolens anmodning er dette forslag til afgørelse begrænset til en bedømmelse af det tredje præjudicielle spørgsmål, litra a) og b).

32. Dilly's Wellnesshotel, den østrigske regering og Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg til Domstolen. De samme parter deltog i retsmødet, der blev afholdt den 21. november 2018.

IV. Bedømmelse

A. Indledende bemærkninger om den sammenhæng, som det tredje præjudicielle spørgsmål indgår i

33. Den østrigske lov om godtgørelse af energiafgifter (EAVG) har allerede givet anledning til to domme fra Domstolen, nemlig dommen i sagen *Adria-Wien Pipeline og Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*⁹ og *Dilly's Wellnesshotel*-dommen¹⁰.

8 – Jf. § 4, stk. 7, i EAVG 2011, hvortil der er henvist i punkt 14 i dette forslag til afgørelse.

9 – Dom af 8.11.2001 (C-143/99, EU:C:2001:598).

10 – Dom af 21.7.2016 (C-493/14, EU:C:2016:577).

34. Ifølge den oprindelige affattelse af EAVG kunne der udelukkende indrømmes delvis godtgørelse af energiafgifter til virksomheder, hvis hovedaktivitet påviseligt bestod i produktion af materielle goder. Servicevirksomheder var således udelukket fra at modtage godtgørelse af denne afgift. Domstolen fastslog i dommen i sagen *Adria-Wien Pipeline og Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*¹¹, at sådanne nationale foranstaltninger var selektive og udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

35. Ved en ændring, der trådte i kraft den 1. januar 2002, udvidede den østrigske lovgiver anvendelsesområdet for EAVG, idet den gjorde det muligt at indrømme delvis afgiftsgodtgørelse til virksomheder inden for alle sektorer. Ved den ovenfor nævnte afgørelse af 9. marts 2004¹² fandt Kommissionen, at denne foranstaltning fortsat var selektiv og derfor fortsat udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF¹³.

36. Med den ændring, der blev indført ved BBG 2011, udelukkede den østrigske lovgiver på ny servicevirksomheder fra at modtage godtgørelse af energiafgifter med virkning fra den 1. februar 2011. Som jeg har forklaret ovenfor¹⁴, blev den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, dvs. EAVG som ændret ved BBG 2011 (herefter »den omhandlede støtteordning« eller »EAVG 2011«), ikke meddelt Kommissionen.

37. Jeg vil minde om, at i den tidligere *Dilly's Wellnesshotel*-sag, der er nævnt i punkt 20 i dette forslag til afgørelse, fastslog Domstolen nærmere bestemt, at den omhandlede støtteordning ikke opfyldte de betingelser, der var fastsat i forordning nr. 800/2008, for at blive fritaget for anmeldelsespligten i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF, idet denne støtteordning ikke indeholdt en udtrykkelig henvisning til denne forordning, således som det kræves i henhold til denne forordnings artikel 3, stk. 1¹⁵.

38. Jeg bemærker, at forordning nr. 651/2014 har ophævet forordning nr. 800/2008 og erstattet denne forordning med virkning fra den 1. juli 2014. Forordning nr. 651/2014 indeholder andre betingelser end dem, der fremgik af forordning nr. 800/2008, for at blive fritaget for pligten til at anmelde støtteordninger, såsom den i hovedsagen omhandlede. Det er ifølge forordning nr. 651/2014 bl.a. ikke et krav, at støtteordninger indeholder en udtrykkelig henvisning til denne forordning.

39. Såfremt den ændring af støtteordningen, der blev indført ved BBG 2011, principielt er omfattet af anmeldelsespligten i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF, hvilket er genstanden for det første præjudicielle spørgsmål, ønsker den forelæggende ret med det tredje spørgsmål, der er forelagt i den foreliggende sag, oplyst, om den omhandlede støtteordning, selv om den ikke er fritaget for anmeldelsespligten i henhold til forordning nr. 800/2008, i det væsentlige alligevel vil kunne fritages for denne forpligtelse i henhold til forordning nr. 651/2014.

40. Dette tredje præjudicielle spørgsmål, der vedrører fortolkningen af bestemmelserne i forordning nr. 651/2014, vil gøre det muligt for den forelæggende ret at afgøre, om gennemførelsen af den omhandlede støtteordning er ulovlig *i henhold til EU-retten* som følge af, at der ikke er foretaget forudgående anmeldelse til Kommissionen, som fastsat i artikel 108, stk. 3, TEUF.

11 – Dom af 8.11.2001 (C-143/99, EU:C:2001:598).

12 – Jf. punkt 27 og fodnote 6 i dette forslag til afgørelse.

13 – Selv om godtgørelsen teoretisk set kan ydes til alle virksomheder, er Kommissionen af den opfattelse, at denne godtgørelse faktisk er til gavn for de virksomheder, der har et højt energiforbrug i forhold til deres nettoproduktionsværdi (jf. punkt 45-55 i den nævnte afgørelse fra Kommissionen).

14 – Jf. punkt 28 i dette forslag til afgørelse.

15 – Dom af 21.7.2016 (C-493/14, EU:C:2016:577, præmis 30-52).

41. Det svar, som Domstolen giver på dette spørgsmål, vil gøre det muligt for den forelæggende ret at fastlægge, hvilke konsekvenser der *i henhold til national ret* skal drages, såfremt der foreligger en sådan ulovlighed.

42. Såfremt Domstolen måtte svare, at forordning nr. 651/2014 *finder anvendelse* på den omhandlede støtteordning, og dermed fritage denne ordning fra anmeldelsespligten, vil den forelæggende ret nærmere bestemt foreløbigt kunne fastslå, at dette indebærer, at den omhandlede støtteordning faktisk trådte i kraft den 1. februar 2011, som den østrigske lovgiver har bestemt¹⁶. Eftersom denne støtteordning *ikke finder anvendelse* på servicevirksomheder som Dilly's Wellnesshotel, vil der derfor blive meddelt afslag på denne virksomheds anmodning om afgiftsgodtgørelse.

43. Såfremt Domstolen måtte svare, at forordning nr. 651/2014 *ikke finder anvendelse* på den nævnte støtteordning, hvilket indebærer, at den i henhold til EU-retten er ulovlig, vil den forelæggende ret foreløbigt kunne fastslå, at eftersom den omhandlede støtteordning i en sådan situation ikke kan anses for at være trådt i kraft, skal den tidligere støtteordning fortsat finde *anvendelse*, således som den østrigske lovgiver har fastsat¹⁷. I dette tilfælde vil Dilly's Wellnesshotel have ret til at modtage den godtgørelse, som selskabet har anmodet om, i henhold til denne tidligere ordning, der også vil finde anvendelse på servicevirksomheder¹⁸. Som jeg har forklaret i punkt 27 i dette forslag til afgørelse, er det i denne forbindelse således den forelæggende rets opfattelse, at Kommissionen implicit og uden tidsbegrænsning har godkendt denne tidligere støtteordning.

44. Såfremt Domstolen måtte besvare det første præjudicielle spørgsmål bekræftende, hvilket indebærer, at den ændring af støtteordningen, der er indført ved BBG 2011, udgør en ændring, der i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF principielt er omfattet af en anmeldelsespligt, opstår spørgsmålet, om denne ændring alligevel kan fritages for denne pligt i henhold til forordning nr. 651/2014.

B. Spørgsmålet, om forordning nr. 651/2014 finder anvendelse på den omhandlede støtteordning (det tredje præjudicielle spørgsmål)

45. Den forelæggende ret ønsker med det tredje præjudicielle spørgsmål nærmere bestemt oplyst, dels om den omhandlede støtteordning opfylder de materielle betingelser, der er fastsat i artikel 44 i forordning nr. 651/2014 [det tredje spørgsmål, litra a)], dels om den omhandlede støtteordning er omfattet af det tidsmæssige anvendelsesområde for denne forordning i henhold til overgangsbestemmelsen i denne forordnings artikel 58, stk. 1 [det tredje spørgsmål, litra b)].

46. Eftersom det tredje spørgsmål, litra a), kun er relevant, såfremt den omhandlede støtteordning er omfattet af det tidsmæssige anvendelsesområde for forordning nr. 651/2014, er det hensigtsmæssigt først at besvare det tredje spørgsmål, litra b).

16 – Jf. punkt 29 i dette forslag til afgørelse.

17 – Jf. punkt 29 i dette forslag til afgørelse.

18 – Jeg bemærker endvidere, at Bundesfinanzgericht (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager) i de to afgørelser, der er nævnt ovenfor i punkt 21 og 25 i dette forslag til afgørelse, fastslog, at eftersom den omhandlede støtteordning var blevet iværksat i strid med EU-retten, kunne denne støtteordning ikke anses for at være trådt i kraft, og at Dilly's Wellnesshotels anmodning om afgiftsgodtgørelse derfor skulle imødekommes i henhold til den tidligere støtteordning.

1. Om fortolkningen af artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 651/2014 [det tredje præjudicielle spørgsmål, litra b)]

47. Den forelæggende ret ønsker med det tredje præjudicielle spørgsmål, litra b), oplyst, om forordning nr. 651/2014 kan finde anvendelse med tilbagevirkende kraft. Såfremt den omhandlede støtteordning opfylder samtlige de materielle betingelser, der er fastsat i forordning nr. 651/2014, ønsker denne ret nærmere bestemt oplyst, om denne forordnings artikel 58, stk. 1, indebærer, at den omhandlede støtteordning er fritaget for anmeldelsespligten for perioden fra februar 2011 til den 30. juni 2014, selv om forordning nr. 651/2014 først trådte i kraft den 1. juli 2014¹⁹.

48. Som den østrigske regering og Kommissionen har anført, skal dette spørgsmål efter min opfattelse besvares bekræftende.

49. Den nævnte forordnings artikel 58 indeholder overgangsbestemmelser. Det fremgår af ordlyden artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 651/2014, at denne forordning finder anvendelse på individuel støtte²⁰, der ydes *inden dens ikrafttrædelse*, dvs. før den 1. juli 2014, hvis denne støtte opfylder alle denne forordnings betingelser med undtagelse af artikel 9.

50. Den støtte, der er genstand for den omhandlede ordning, er støtte i form af lempelser af miljøafgifter, der er tildelt i henhold til direktiv 2003/96²¹. De betingelser, der for denne form for støtte skal være opfyldt i henhold til forordning nr. 651/2014, for at denne støtte er fritaget for anmeldelsespligten, er fastsat i denne forordnings artikel 44.

51. Såfremt det antages, at den omhandlede støtteordning opfylder samtlige de betingelser, der er fastsat i artikel 44 i forordning nr. 651/2014, følger det heraf, at denne forordning i medfør af denne forordnings artikel 58, stk. 1, finder anvendelse på den omhandlede støtteordning for den periode, der løber fra februar 2011 til den 30. juni 2014.

52. Det af Dilly's Wellnesshotel fremsatte argument om dels, at nævnte forordnings artikel 58, stk. 1, skal fortolkes i sammenhæng med denne artikels stk. 2 og 3, dels at det ikke af artikel 58, stk. 1, kan udledes, at en støtteordning, der ikke er fritaget i henhold til artikel 58, stk. 3, alligevel er omfattet af en fritagelse i henhold til artikel 58, stk. 1, kan ikke tages til følge.

53. Artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 651/2014 kræver nemlig på ingen måde, at de betingelser, der er fastsat i denne artikels andre stykker, skal være opfyldt, for at artikel 58, stk. 1, finder anvendelse. Stk. 1-4 i artikel 58 omhandler derimod hver især overgangsbestemmelser, der vedrører forskellige situationer²².

19 – Artikel 59 i forordning nr. 651/2014.

20 – Artikel 2, nr. 14), definerer »individuel støtte« i forordning nr. 651/2014's forstand som en ad hoc-støtte og tildelinger af støtte til individuelle støttemodtagere på grundlag af en støtteordning.

21 – Jf. punkt 66 i dette forslag til afgørelse.

22 – Hvad angår artikel 58, stk. 3, i forordning nr. 651/2014, som Dilly's Wellnesshotel har henvist til, bemærker jeg, at denne bestemmelse fastsætter en fritagelse for anmeldelsespligten for enhver form for individuel støtte, der er ydet før den 1.1.2015 i henhold til forordning nr. 800/2008, der er den tidligere gruppefritagelsesforordning. Denne overgangsbestemmelse supplerer artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 800/2008, hvoraf fremgår, at enhver støtteordning, der er fritaget efter denne forordning, fortsat er fritaget i en overgangsperiode på seks måneder, dvs. indtil den 31.12.2014, efter forordningens udløb. Artikel 58, stk. 3, i forordning nr. 651/2014 fastsætter således for perioden fra den 1.7.2014 til den 31.12.2014 en fritagelse for støtte, der er ydet i henhold til forordning nr. 800/2008. Selv om denne støtte ikke er fritaget i henhold til forordning nr. 651/2014, der finder anvendelse fra den 1.7.2014, indebærer denne forordnings artikel 58, stk. 3, at denne støtte alligevel er fritaget indtil den 31.12.2014. Eftersom Domstolen i dom Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577) fastslog, at den omhandlede støtteordning ikke var fritaget for anmeldelsespligten i henhold til forordning nr. 800/2008, følger det i det foreliggende tilfælde heraf, at artikel 58, stk. 3, i forordning nr. 651/2014 ikke er relevant i den foreliggende sag.

54. Jeg foreslår derfor Domstolen at besvare det tredje præjudicielle spørgsmål, litra b), med, at artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 651/2014 skal fortolkes således, at den nævnte forordning indebærer en fritagelse for pligten til at anmelde individuel støtte i form af lempelser af miljøafgifter, der er tildelt i henhold til direktiv 2003/96 før den 1. juli 2014, såsom den støtte, der er ydet i henhold til den i hovedsagen omhandlede støtteordning for perioden fra februar 2011 til den 30. juni 2014, for så vidt som denne støtte opfylder samtlige de betingelser, der er fastsat i artikel 44 i forordning nr. 651/2014.

2. Om fortolkning af artikel 44 i forordning nr. 651/2014 [det tredje præjudicielle spørgsmål, litra a)]

55. Det fremgår af artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 651/2014, at støtteordninger i form af lempelser af miljøskatter og -afgifter, der er tildelt i henhold til direktiv 2003/96, er fritaget for den anmeldelsespligt, der er fastsat i artikel 108, stk. 3, TEUF, for så vidt som de opfylder samtlige de betingelser, der er fastsat i dels denne artikels stk. 2-4 i kapitel III og forordningens kapitel I, dels direktiv 2003/96.

56. Selv om det tredje spørgsmål, litra a), er formuleret således, at det ikke vedrører en bestemt artikel i forordning nr. 651/2014, fremgår det imidlertid af forelæggelsesafgørelsen, at den forelæggende ret kun er i tvivl om fortolkningen af artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014, idet den er af den opfattelse, at samtlige de andre betingelser, der er fastsat i artikel 44, stk. 1, er opfyldt i tvisten i hovedsagen.

57. Den forelæggende ret ønsker således med det tredje spørgsmål, litra a), nærmere bestemt oplyst, om den omhandlede støtteordning opfylder den betingelse, der er fastsat i artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014.

58. Dilly's Wellnesshotel har imidlertid endvidere bestridt den fortolkning, som den forelæggende ret har anlagt af den nævnte forordnings artikel 44, stk. 1 og 2. Jeg finder det derfor hensigtsmæssigt kort at kommentere fortolkningen af artikel 44, stk. 1 og 2.

59. Før jeg behandler artikel 44, stk. 1-3, i forordning nr. 651/2014, er det efter min opfattelse nødvendigt først at forklare, hvorledes den omhandlede støtteordning, herunder navnlig beregningsmetoden for støtten, opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96.

60. Dette indledende punkt er relevant, idet de betingelser, der er fastsat i artikel 44 i forordning nr. 651/2014, skal fortolkes i sammenhæng med de betingelser, der følger af artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96, som også skal være opfyldt for, at den omhandlede støtteordning bliver fritaget for anmeldelsespligten i henhold til artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 651/2014.

61. Jeg vil i det følgende derfor behandle dette punkt vedrørende direktiv 2003/96 [afsnit a)], før jeg besvarer de spørgsmål, der vedrører artikel 44, stk. 1-3 [afsnit b)].

a) Om artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96

62. De betingelser, der er nævnt i artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 651/2014, og som vedrører direktiv 2003/96, omhandler nærmere bestemt sidstnævnte forordnings artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96, der under visse betingelser giver medlemsstaterne mulighed for at anvende lavere afgifter på energiprodukter og på elektricitet til fordel for energiintensive virksomheder²³.

23 – Jeg bemærker, at artikel 17, stk. 1, litra b), og artikel 17, stk. 3, i direktiv 2003/96 endvidere giver medlemsstaterne mulighed for at anvende afgiftslempelser i andre situationer. De er imidlertid ikke relevante i det foreliggende tilfælde.

63. Artikel 17, stk. 1, litra a), indeholder i det væsentlige to kriterier. For det første definerer denne bestemmelse de virksomheder, der kan modtage afgiftslempelse, nemlig de »energiintensive virksomheder«. Ved »energiintensiv virksomhed« forstås nærmere bestemt en virksomhed, som defineret i artikel 11 i direktiv 2003/96, hvor købet af energiprodukter og elektricitet udgør mindst 3% af produktionsværdien, eller hvor den skyldige nationale energiafgift udgør mindst 0,5% af værditilvæksten. Det følger af samme bestemmelse, at medlemsstaterne inden for rammerne af denne definition kan anvende mere restriktive begreber, såsom sektordefinitioner.

64. For det andet fremgår det af den nævnte artikel 17, stk. 1, litra a), at de minimumsafgiftssatser, der fremgår af direktivet, nemlig af tabel C i bilag I til direktivet, som fastsætter minimumsafgiftssatser for brændsel og elektricitet, skal overholdes.

65. I det foreliggende tilfælde er den østrigske regering og Kommissionen af den opfattelse, at den støtte, der er fastsat i den omhandlede støtteordning, udgør støtte i form af lempelse af miljøafgifter, der er tildelt i henhold til direktiv 2003/96, og at denne støtteordning opfylder de to kriterier, der er fastsat i artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96. Dilly's Wellnesshotel har ikke bestridt dette punkt. Jeg lægger derfor dette punkt til grund, idet det forekommer mig velbegrundet.

66. Som den østrigske regering har forklaret, skal der nærmere bestemt indledningsvis tages udgangspunkt i den forudsætning, at den omhandlede støtteordning foreskriver lavere afgifter på energiprodukter i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i direktivets artikel 17, stk. 1, i form af en delvis godtgørelse af afgiftsbeløbet. Denne form for afgiftslempelse er fastsat i direktivets artikel 6, litra c)²⁴.

67. Hvad endvidere angår det første kriterium, der er fastsat i samme direktivs artikel 17, stk. 1, litra a), fremgår det af § 1, stk. 1, i EAVG 2011, at energiafgifter godtgøres for hvert kalenderår i det omfang, de overstiger 0,5% af nettoværdiproduktionen. Som den østrigske regering har anført, sikrer denne betingelse vedrørende nettoværdiproduktionen, at kun de virksomheder, der anses for »energiintensive virksomheder« i henhold til artikel 17, stk. 1, litra a), kan modtage støtte under den omhandlede støtteordning²⁵.

68. Som den østrigske regering har anført, er den begrænsning af kredsen af støttemodtagere i henhold til den omhandlede støtteordning, der blev indført ved BBG 2011, endvidere fuldt ud i overensstemmelse med den definition af »energiintensive virksomheder«, der er fastsat i artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96. Ved at begrænse kredsen af støttemodtagere til de virksomheder, hvis hovedaktivitet består i produktion af materielle goder, har den østrigske lovgiver nemlig blot anvendt et mere restriktivt begreb i forhold til industrisektoren i overensstemmelse med ordlyden af artikel 17, stk. 1, litra a), der giver medlemsstaterne denne mulighed. Jeg bemærker i samme retning, at Domstolen har fastslået, at artikel 17, stk. 1, i direktiv 2003/96 ikke er til hinder for en national lovgivning, som forbeholder lavere afgifter for el-forbruget alene for energiintensive virksomheder i fremstillingssektoren²⁶.

69. Hvad angår det andet kriterium, der er fastsat i artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96, og som vedrører minimumsafgiftssatser, er det min opfattelse, således som den østrigske regering har forklaret, at den omhandlede støtteordning også opfylder dette kriterium.

24 – Det fremgår af denne bestemmelse, at medlemsstaterne frit kan gennemføre de afgiftslempler, der er fastsat i direktivet ved at refundere en del af den erlagte afgift. Direktivets artikel 6, litra b), bestemmer endvidere, at afgiftsfritagelser desuden kan indrømmes ved at differentiere afgiftssatsen.

25 – Jeg lægger til grund, at der ved »nettoproduktionsværdi« som omhandlet i § 1, stk. 1, i EAVG 2011 skal forstås »værditilvækst« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96.

26 – Jf. dom af 18.1.2017, IRCCS – Fondazione Santa Lucia (C-189/15, EU:C:2017:17, præmis 45-52).

70. Det fremgår nemlig i det væsentlige af § 2, stk. 1 og 2, i EAVG 2011, at den afgiftsgodtgørelse, som udgør støtten, beregnes som differencen mellem det samlede betalte afgiftsbeløb og det højeste af følgende to beløb: enten et beløb svarende til 0,5% af nettoproduktionsværdien eller et beløb med tillæg af de minimumsafgiftssatser, der finder anvendelse på den pågældende energikilde.

71. Denne metode til at beregne støtten sikrer dels, at det kun er de virksomheder, der anses for »energiintensive virksomheder« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96, der kan modtage støtte, dels at den støtte, der er ydet til støttemodtagerne, fortsat overholder de minimumsafgiftssatser, der er fastsat i tabel C i bilag I til dette direktiv.

72. Det spørgsmål, der herefter opstår, er, om den betingelse, der er fastsat i artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014, også er opfyldt i tvisten i hovedsagen.

b) Om artikel 44, stk. 1-3, i forordning nr. 651/2014

73. Jeg vil herefter først kort behandle artikel 44, stk. 1 og 2, hvis fortolkning efter min opfattelse ikke giver anledning til alvorlig tvivl, hvorefter jeg vil behandle fortolkningen af artikel 44, stk. 3.

1) Om fortolkningen af artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 651/2014

74. De betingelser, der er fastsat i kapitel I i forordning nr. 651/2014, skal i henhold til denne forordnings artikel 44, stk. 1, være opfyldt, for at støtteordningen bliver fritaget for anmeldelsespligten. Artikel 5, stk. 1, der findes i forordningens kapitel I, bestemmer, at forordningen kun finder anvendelse på gennemsigtig støtte. Hvad nærmere bestemt angår støtte i form af skattefordele fremgår det af nævnte forordnings artikel 5, stk. 2, litra d), at denne støtte skal anses for gennemsigtig, når foranstaltningen omfatter et loft, som sikrer, at den gældende tærskel ikke overskrides.

75. Dilly's Wellnesshotel har anført, at den omhandlede støtteordning ikke opfylder denne betingelse, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, litra d), i forordning nr. 651/2014, idet det er dette selskabs opfattelse, at eftersom den omhandlede støtte ikke omfatter et loft, er den nævnte støtteordning ikke gennemsigtig i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i forordningens artikel 5, stk. 2, litra d).

76. Jeg er i lighed med den forelæggende ret, og således som den østrigske regering og Kommissionen har anført, af den opfattelse, at artikel 5, stk. 2, litra d), ikke er relevant i det foreliggende tilfælde. Det nævnte loft er i overensstemmelse med denne artikels ordlyd nemlig kun relevant i de tilfælde, hvor der gælder en anmeldelsestærskel. Hvad angår den støtte i form af lempelser for miljøafgifter, der tildeles i henhold til direktiv 2003/96, bemærker jeg imidlertid, at der ikke er fastsat nogen anmeldelsestærskel i forordning nr. 651/2014²⁷.

2) Om fortolkningen af artikel 44, stk. 2, i forordning nr. 651/2014

77. Det fremgår af ordlyden af artikel 44, stk. 2, i forordning nr. 651/2014, at støttemodtagerne i henhold til den omhandlede støtteordning skal udvælges på grundlag af gennemsigtige og objektive kriterier.

27 – Denne forordnings artikel 4 fastsætter til gengæld anmeldelsestærskler for flere andre former for støtte, i hvilken forbindelse artikel 5, stk. 2, litra d), er relevant, såfremt disse støtteformer tildeles i form af skattefordele. Hvad angår den omhandlede støtteordning bemærker jeg, at det støttebeløb, der ydes i henhold til denne støtteordning, afhænger af den pågældende virksomheds energiforbrug, og forordning nr. 651/2014 begrænser således ikke dette beløb.

78. Jeg forstår på dette punkt det af Dilly's Wellnesshotel fremsatte argument således, at den omhandlede støtteordning ikke opfylder denne betingelse, idet der ikke foreligger nogen omstændigheder, der kan begrunde, hvorfor afgiftslempelsen kun indrømmes produktionsvirksomheder.

79. Det skal først konstateres, at spørgsmålet om valget af, hvilke virksomheder der er omfattet af støtten, navnlig er reguleret i artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96. Som der er redegjort for i punkt 68 i dette forslag til afgørelse, er begrænsningen af kredsen af støttemodtagere i henhold til den omhandlede støtteordning fuldt ud i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

80. De betingelser om gennemsigtighed og objektivitet, der er fastsat i artikel 44, stk. 2, i forordning nr. 651/2014, skal endvidere efter min opfattelse forstås således, at de indebærer krav om dels, at kredsen af støttemodtagere, således som medlemsstaterne har fastlagt denne i henhold til artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96, klart skal identificeres i den nationale lovgivning, dels at denne kreds af støttemodtagere fastlægges således, at støtten i overensstemmelse med 64. betragtning til forordning nr. 651/2014 ydes på samme måde til alle konkurrenter, der vurderes at være i en sammenlignelig faktisk situation.

81. Det skal i det foreliggende tilfælde fastslås, at den omhandlede støtteordning er i overensstemmelse med disse krav, dels fordi støttemodtagerne i henhold til den omhandlede støtteordning er klart identificeret i støtteordningen i § 2, stk. 1, i EAVG 2011, dels fordi støtten ydes på samme måde for alle de konkurrenter, der vurderes at være i en sammenlignelig faktisk situation, nemlig de virksomheder, hvis hovedaktivitet påviseligt består i produktion af materielle goder.

3) Om fortolkningen af artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014

82. Det fremgår af ordlyden af artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014, at støtteordninger i form af afgiftslempelser skal baseres på en lempelse af den gældende miljøafgiftssats, på udbetaling af en fast kompensation eller en kombination af disse mekanismer.

83. Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om den omhandlede støtteordning er baseret på en af disse tre mekanismer, idet den afgiftsgodtgørelse, der er fastsat i EAVG 2011, er fastlagt på grundlag af en konkret beregningsformel.

84. Der skal i denne forbindelse først tages stilling til, hvorledes den betingelse, der er fastsat i artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014, helt præcist skal forstås, og derefter, om støtteordningen opfylder denne betingelse.

85. Hvad angår dette første punkt skal jeg straks bemærke, at denne betingelse, der blev indført ved forordning nr. 651/2014, og som ikke fremgik af den tidligere gruppefritagelsesforordning²⁸, efter min opfattelse endnu ikke har været genstand for Domstolens vurdering.

86. Jeg bemærker endvidere, at det fremgår af 64. betragtning til forordning nr. 651/2014, at medlemsstaterne med hensyn til støtte i form af skattefordele, der tildeles i henhold til direktiv 2003/96, »[f]or bedre at bevare det prissignal til virksomhederne, som er et formål med miljøafgiften«, bør have mulighed for »at udforme skatte- og afgiftslempelsesordningen på en sådan måde, at der udbetales et fast årligt godtgørelsesbeløb (skatte- og afgiftsrefusion)«.

28 – Støtte i form af lempelse af miljøafgifter var reguleret i artikel 25 i forordning nr. 800/2008. Det fremgik af denne artikel, at de støtteeordninger, der opfyldte de i direktiv 2003/96 fastsatte betingelser, var fritaget for anmeldelsespligten, for så vidt som støttemodtagerne mindst betalte den EF-minimumsafgiftssats, der var fastsat i direktiv 2003/96, og for så vidt som afgiftslempelserne var ydet for højst ti år.

87. Ud fra den sidste del af denne betragtning, der faktisk indeholder en definition af udtrykket »udbetal[ing af] et fast årligt godtgørelsesbeløb«, forstår jeg artikel 44, stk. 3, således, at det ifølge denne bestemmelse er et krav, at støtteordningen er baseret på enten en afgiftsgodtgørelsesmekanisme, hvorved der tildeles et fast årligt beløb, eller en mekanisme for nedsættelse af den gældende afgiftssats, i hvilket tilfælde støtten ikke har karakter af en godtgørelse, men ydes ved at anvende en nedsat sats på afgiftsgrundlaget, eller en kombination af disse to mekanismer. Som jeg har forklaret i punkt 66 og fodnote 24 i dette forslag til afgørelse, er disse metoder også fastsat i artikel 6, litra b) og c), i direktiv 2003/96 for så vidt angår afgiftslempelser.

88. Ud over dette krav fastsætter artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014 efter min opfattelse ikke nærmere bestemmelser for gennemførelsen af disse mekanismer. Som der er redegjort for i punkt 63-71 i dette forslag til afgørelse, fastsætter artikel 17, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/96, sådanne nærmere bestemmelser for afgiftslempelser, og disse nærmere bestemmelser er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

89. Denne fortolkning af artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014 er efter min opfattelse i øvrigt fuldt ud i overensstemmelse med det generelle formål med forordning nr. 651/2014. Et af formålene med denne forordning er nemlig at øge gennemsigtigheden, styrke kontrollen med og sikre en tilstrækkelig evaluering af meget omfattende ordninger med hensyn til deres følger for konkurrencen på det indre marked²⁹.

90. Jeg forstår i denne forbindelse i lighed med Kommissionen artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014 således, at hvis støtteordninger er baseret på en af de tre mekanismer, der er fastsat i denne artikel, indebærer dette, at støtten er ydet på gennemsigtig vis.

91. I det foreliggende tilfælde er jeg i lighed med Kommissionen og den østrigske regering af den opfattelse, at den omhandlede støtteordning opfylder den betingelse, der er fastsat i artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014.

92. Kommissionen er af den opfattelse, at den omhandlede støtteordning ifølge bl.a. en formålsfortolkning af artikel 44, stk. 3, er baseret på »en lempelse af den gældende miljøafgiftssats« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i denne artikel.

93. Jeg er af den opfattelse, at den omhandlede støtteordning snarere er baseret på »udbetal[ing af] et fast årligt godtgørelsesbeløb«, dvs. en mekanisme med afgiftsgodtgørelse med et fast årligt beløb. Den omhandlede støtteordning fastsætter nærmere bestemt, at der efter anmodning indrømmes godtgørelse af de betalte energifgifter for et kalenderår. Den beregning, der efter den omhandlede støtteordning foretages på grundlag af den betalte afgift, fører til, at der ydes en fast godtgørelse, hvilket indebærer, således som den østrigske regering har anført, at denne beregning ikke overlader skattemyndigheden noget skøn med hensyn til det beløb, der skal godtgøres.

94. Det af Dilly's Wellnesshotel fremsatte argument, hvorefter de nærmere bestemmelser for den omhandlede støtteordning ikke opfylder den betingelse, der er fastsat i artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014, navnlig fordi godtgørelsen beregnes på grundlag af en konkret beregningsformel, hvilket indebærer, at det beløb, der skal godtgøres, afhænger af den berørte virksomheds energiforbrug, kan derfor ikke tages til følge. Det må fastslås, at enhver støtte i form af skattefordele, der tildeles i henhold til direktiv 2003/96, som følge af denne støttes art beregnes på grundlag af de berørte virksomheders energiforbrug³⁰.

29 – Jf. bl.a. tredje til femte betragtning til forordning nr. 651/2014.

30 – Jf. ligeledes fodnote 27 i dette forslag til afgørelse.

95. Jeg foreslår derfor Domstolen at besvare det tredje præjudicielle spørgsmål, litra a), med, at artikel 44, stk. 3, i forordning nr. 651/2014 skal fortolkes således, at det omfatter en støtteordning, der er baseret på en mekanisme for godtgørelse af miljøafgifter, og som entydigt er fastsat i loven ved en formel for beregning af afgiftsgodtgørelsens størrelse, sådan som det er tilfældet i hovedsagen.

V. Forslag til afgørelse

96. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare det af Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol, Østrig) forelagte tredje præjudicielle spørgsmål som følger:

- »1) Artikel 44, stk. 3, i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 skal fortolkes således, at det omfatter en støtteordning, der er baseret på en mekanisme for godtgørelse af miljøafgifter, og som entydigt er fastsat i loven ved en formel for beregning af afgiftsgodtgørelsens størrelse, sådan som det er tilfældet i hovedsagen.
- 2) Artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 651/2014 skal fortolkes således, at den nævnte forordning indebærer en fritagelse for pligten til at anmelde individuel støtte i form af lempelser af miljøafgifter, der er tildelt i henhold til Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet før den 1. juli 2014, såsom den støtte, der er ydet i henhold til den i hovedsagen omhandlede støtteordning for perioden fra februar 2011 til den 30. juni 2014, for så vidt som denne støtte opfylder samtlige de betingelser, der er fastsat i artikel 44 i forordning nr. 651/2014.«